

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a.s.**, sídlem Úvalno 353, zastoupeného Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem, sídlem 28. října 1610/95, Ostrava, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Washingtonova 7, Praha 1, o žalobách proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 5. 6. 2014, č. j. 85795/2014-510000-42.1, č. j. 85779/2014-510000-42.1, č. j. 85757/2014-510000-42.1, a č. j. 86097/2014-510000-42.1, exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, a č. j. 85493-2/2014-510000-42.1, a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-17/2014-510000-11, č. j. 109675-21/2014-510000-11, č. j. 109675-29/2014-510000-11, č. j. 109675-33/2014-510000-11, č. j. 109675-35/2014-510000-11, č. j. 109675-41/2014-510000-11, č. j. 109675-50/2014-510000-11, č. j. 109675-55/2014-510000-11, a č. j. 109675-58/2014-510000-11,

t a k t o :

- I. Exekuční příkazy žalovaného ze dne 5. 6. 2014, č. j. 85795/2014-510000-42.1, č. j. 85779/2014-510000-42.1, č. j. 85757/2014-510000-42.1, a č. j. 86097/2014-510000-42.1, exekuční příkazy žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, a č. j. 85493-2/2014-510000-42.1, a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-17/2014-510000-11, č. j. 109675-21/2014-510000-11, č. j. 109675-29/2014-510000-11, č. j. 109675-33/2014-510000-11, č. j. 109675-35/2014-510000-11, č. j. 109675-41/2014-510000-11, č. j. 109675-50/2014-510000-11, č. j. 109675-55/2014-510000-11, a č. j. 109675-58/2014-510000-11, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladu řízení ve výši 110.104,61 Kč k rukám Mgr. Karla Ležatky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedených exekučních příkazů a rozhodnutí o námitkách proti exekučním příkazům. Napadenými rozhodnutími o námitkách, jež se týkají jiných exekučních příkazů, než které jsou napadeny přímo, byly exekuční příkazy nepodstatným způsobem změněny; věcným námitkám žalobce však vyhověno nebylo. Všemi exekučními příkazy, jichž se žaloby týkají, ať už přímo nebo prostřednictvím napadeného rozhodnutí o námitkách, bylo vymáháno clo, které svými dodatečnými platebními výměry doměřil Celní úřad pro Moravskoslezský kraj.

V žalobě směřující proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, žalobce namítá, že je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť se v něm uvádí, že je vymáhán nedoplatek ve výši 432.662,- Kč, na jiných místech se však uvádí dlužná částka ve výši 424.180,- Kč a 4.843,- Kč. Dále pak exekuční příkaz uvádí, že celkový nedoplatek včetně úroku z prodlení činí 424.180,- Kč. Nesrovnalosti jsou i na dalších místech výroku, neboť jsou data zaměňována s částkami a naopak (například je uvedeno „na částku 22. 4. 2014“). Výrok exekučního příkazu tedy nedostal požadavkům § 102 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Obdobná námitka byla uplatněna též v žalobě proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85493-2/2014-510000-42.1. I zde se uvádějí ve výroku různé vymáhané částky a jsou zaměňována data s částkami.

Ostatní žalobní body jsou ve všech žalobách shodné. Žalobce namítá, že nebyla odůvodněna výše exekučních nákladů; odkaz na příslušné ustanovení právního předpisu v tomto případě nepostačí; žalobce se opírá o závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2001, č. j. 22 Ca 450/2000. Tím bylo porušeno ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu, které se dle názoru žalobce vztahuje v plné míře též na odůvodnění nákladů exekučního řízení.

Žalobce taktéž namítl, že žalovaný byl k vydání exekučních příkazů místně nepřislušný. Žalobce má totiž sídlo v obci Úvalno, a tedy v obvodu Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj, nikoliv v obvodu žalovaného.

Konečně žalobce v žalobě namítl, že mu není zřejmé, jakými rozhodnutími mu byly nedoplatky vyměřeny.

Dne 19. 12. 2014 žalobce doručil soudu doplnění žaloby, v nichž uvedl, že nahlédnutím do exekučních spisů odhalil, že Celní úřad pro Moravskoslezský kraj doručoval dodatečné platební výměry Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi, který však žalobce v řízení nezastupoval a doručená rozhodnutí mu nepředal. Žalobce tvrdí, že jeho zástupcem v doměřovacím řízení byl Mgr. David Neveselý, advokát, přičemž pouze jemu mohlo být v řízení doručováno. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, č. 281/2004 Sb. NSS, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009-104, č. 2148/2010 Sb. NSS, doručování substitutovi zástupce účastníka řízení nevyvolává žádné právní účinky. Jelikož tedy dodatečné platební výměry nebyly žalobci nikdy doručeny, nemohly nabýt právní moci, a proto nebylo možné v exekučním řízení vymáhat povinnosti v nich uložené.

V podání ze dne 27.9.2017 žalobce uvedl, že čelil značnému množství exekučních příkazů žalovaného, teprve na základě rozhodnutí o jím podaných námitkách bylo seznatelné, co a z jakého důvodu po něm celní správa požaduje. Žalobci nebylo známo, že by měl vůči celní správě závazky, proto podal žaloby. Přestože nepodal proti všem exekučním příkazům námitky, v době podání žaloby však již žalobce disponoval mnoha rozhodnutími o námitkách, proto mohl s vysokou mírou pravděpodobnosti usuzovat, že ostatní exekuční příkazy jsou založeny na platebním příkazu, který žalobci nikdy nebyl doručen. Žalobce tak namítá, že také ve vztahu k exekučnímu příkazu žalovaného č. 1451000150, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, žalovanému platební příkaz byl na místo zmocněnci žalobce (Mgr. David Neveselý) nesprávně doručen jeho substitutu (Mgr. Ing. Jan Krejsa). Žalovaný tak pochybil, pakliže učinil předmětem exekučního řízení žalobci nedoručené (nevykonatelné) rozhodnutí. Tento postup je v rozporu s ustanovením § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. K námitkám týkajícím se nesrozumitelnosti dvou napadených exekučních příkazů uvedl, že došlo k formální chybě spočívající v tom, že byl posunut řádek popisu a řádek číselných hodnot o jedno místo. Kvůli tomu například ve sloupci označeném jako „vydaném dne“ byla uvedena výše nedoplatku, zatímco ve sloupci označeném „na částku“ bylo uvedeno datum vydání exekučního titulu. Veškeré hodnoty však byly uvedeny správně. K této chybě došlo u všech exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014, přičemž byla napravena rozhodnutím o námitkách v případech, kdy byly námitky podány. Pokud však v případě dvou exekučních příkazů žalobce podal přímo žalobu a námitku nepodal, neměl žalovaný příležitost chybu napravit. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru byly v exekučních příkazech exekuční tituly jednoznačně označeny číslem jednacím. V době vydání exekučních příkazů již byly dodatečné platební výměry vykonatelné, což z nich podle § 176 daňového řádu činí exekuční tituly.

Dle názoru žalovaného nebylo nutné v exekučních příkazech odůvodňovat výši nákladů exekuce, neboť ta jednoznačně vyplývá přímo ze zákona jako podíl vymáhané částky. Skutečnost, že při provedení exekuce je dlužník povinen zaplatit její náklady, je všeobecně známá a nepotřebuje zvláštního odůvodňování. Odkaz žaloby na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, který se týkal rozhodnutí o neposkytnutí informací, je zcela nepřipadný, neboť nyní projednávaná věc s poskytováním informací nesouvisí. Ke své místní příslušnosti žalovaný uvedl, že vyplývá z § 320 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dále jen „celní zákon“), dle něž lze celní deklaraci podat u kteréhokoliv celního úřadu. V nyní projednávané věci byly celní deklarace na zboží, za něž bylo vyměřeno vymáhané clo, podány u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného, který také původně clo vyměřil. Dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj jsou proto evidovány u žalovaného, který je tak místně příslušný k vymáhání povinností v nich uvedených. Závěrem žalovaný zopakoval, že exekuční příkazy vydal na základě vykonatelných exekučních titulů, jež byly žalobci řádně doručeny prostřednictvím jeho zástupce.

V podání ze dne 18. 9. 2017 se žalovaný vyjádřil k argumentaci uvedené v doplnění žaloby. Uvedl, že Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj původně byly předloženy dvě plné moci, a to pro zástupce žalobce Mgr. Davida Neveselého, advokáta, a pro jeho substitučního zástupce Mgr. Ing. Jana Krejsu, advokáta. Jelikož však z plných mocí nebylo zřejmé, komu má být doručováno, byli oba advokáti vyzváni, aby tuto skutečnost

vyjasnili. Následně byly předloženy nové plné moci, přičemž ze substituční plné moci pro Mgr. Krejsu jednoznačně vyplývalo, že je zmocněn k přijímání doručovaných písemností. Dodatečné platební výměry byly tedy žalobci řádně doručeny, když byly doručeny Mgr. Krejsovi. Ke svému vyjádření žalovaný připojil veškeré rozhodující dokumenty ze správního spisu vedeného správcem daně v doměřovacím řízení.

Žalovaný je přesvědčen, že judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k doručování podle soudního řádu správního zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), není na postup podle daňového řádu aplikovatelná, neboť daňový řád ve svém § 29 odst. 2 advokátovi jako zmocněnci účastníka řízení výslovně umožňuje zvolit si dalšího zmocněnce. V tomto ohledu žalovaný vychází z právního názoru, který vyjádřilo Generální finanční ředitelství při rozhodování jiné, avšak související věci.

Ve věci se dne 4. 10. 2017 konalo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Ze správních spisů vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Vymáhané clo bylo žalobci vyměřeno dodatečnými platebními výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 27. 3. 2014, č. j. 1364-36/2014-570000-51, a č. j. 1364-33/2014-570000-51, ze dne 31. 3. 2014, č. j. 1364-59/2014-570000-51, č. j. 1364-54/2014-570000-51, a č. j. 1364-62/2014-570000-51, ze dne 1. 4. 2014, č. j. 1364-65/2014-570000-51, a č. j. 1364-70/2014-570000-51, ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1364-85/2014-570000-51, č. j. 1364-88/2014-570000-51, ač. j. 1364-83/2014-570000-51, a č. j. 1364-84/2014-570000-51, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1364-98/2014-570000-51, č. j. 1364-91/2014-570000-51, č. j. 1364-90/2014-570000-51, a č. j. 1364-94/2014-570000-51. Všechny tyto platební výměry byly dne 10. 4. 2014 prostřednictvím datové schránky fikcí doručeny Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi.

Ve všech doměřovacích řízeních byl žalobce zastoupen zmocněncem Mgr. Davidem Neveselým, advokátem, což vyplývá z plné moci ze dne 19. 3. 2014. Mgr. Neveselý byl oprávněn činit za žalobce všechny úkony bez jakéhokoliv omezení. Dne 21. 3. 2014 udělil Mgr. Neveselý substituční plnou moc Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi, kterého zmocnil, aby jej ve všech řízeních zastupoval v plném rozsahu plné moci udělené žalobcem, a to včetně přijímání doručovaných písemností.

Dne 30. 4. 2014 zaslal žalovaný žalobci výpis nedoplatků, který obsahuje tabulku s čísly jednacími platebních výměrů, vyměřenými částkami a variabilními symboly k platbě.

Exekučními příkazy žalovaného ze dne 5. 6. 2014, č. j. 85795/2014-510000-42.1, č. j. 85779/2014-510000-42.1, č. j. 85757/2014-510000-42.1, a č. j. 86097/2014-510000-42.1, ze dne 10. 6. 2014, č. j. 85639-2/2014-510000-42.1, a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, č. j. 85493-2/2014-510000-42.1, č. j. 85308-2/2014-510000-42.1, č. j. 85346-2/2014-510000-42.1, č. j. 85092-3/2014-510000-42.1, č. j. 85298-2/2014-510000-42.1, č. j. 85522-2/2014-510000-42.1, č. j. 85483-2/2014-510000-42.1, č. j. 85123-3/2014-510000-42.1, a č. j. 85624-2/2014-510000-42.1, byla vůči žalobci nařízena exekuce příkázáním

pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb ve výši cla vyměřeného výše uvedenými dodatečnými platebními výměry a úroku z prodlení. Zároveň byla vymáhaná částka zvýšena podle § 182 a 183 daňového řádu o náklady exekuce. Ve výrocích exekučních příkazů se uvádí, jak vysoká částka a na základě kterých exekučních titulů je vymáhána. V odůvodnění je pouze uvedeno, že exekuce byla nařízena z důvodu nesplnění platebních povinností žalobcem v zákonné lhůtě.

Proti exekučním příkazům ze dne 10. 6. 2014, č. j. 85639-2/2014-510000-42.1, a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85308-2/2014-510000-42.1, č. j. 85346-2/2014-510000-42.1, č. j. 85092-3/2014-510000-42.1, č. j. 85298-2/2014-510000-42.1, č. j. 85522-2/2014-510000-42.1, č. j. 85483-2/2014-510000-42.1, č. j. 85123-3/2014-510000-42.1, a č. j. 85624-2/2014-510000-42.1, žalobce brojil námitkami podle § 159 daňového řádu.

O námitkách bylo rozhodnuto rozhodnutími žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-17/2014-510000-11, č. j. 109675-21/2014-510000-11, č. j. 109675-29/2014-510000-11, č. j. 109675-33/2014-510000-11, č. j. 109675-35/2014-510000-11, č. j. 109675-41/2014-510000-11, č. j. 109675-50/2014-510000-11, č. j. 109675-55/2014-510000-11, a č. j. 109675-58/2014-510000-11. Exekuční příkazy byly změněny pouze v tom rozsahu, že byla napravena chyba v tabulkách identifikujících exekuční tituly; popisové řádky tedy po opravě odpovídaly číselným údajům. Ostatní námitky však žalovaný považoval za nedůvodné. Svou místní příslušnost odůvodnil odkazem na § 320 odst. 3 celního zákona, neboť se ve věci jednalo o zboží, k němuž byla celní deklarace podána u Celního úřadu Praha 2. Výši exekučních nákladů nebylo třeba podrobně odůvodňovat, neboť přímo a jednoznačně vyplývá ze zákona. Taktéž žalovaný dospěl k závěru, že je v exekučních příkazech jednoznačně identifikováno, na základě kterých exekučních titulů byly vydány, a že byly splněny i všechny další zákonné náležitosti.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda jsou napadená rozhodnutí přezkoumatelná. Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší mimo jiné takové rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce tvrdil jednak, že mu z exekučních příkazů nebylo zřejmé, na základě kterých exekučních titulů byly vydány, a dále uplatnil ve vztahu k exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, a č. j. 85493-2/2014-510000-42.1, námitku, že jejich výroky byly nesrozumitelné kvůli chybně uvedeným číselným údajům.

Mezi stranami je nesporné, že výroky dvou uvedených exekučních příkazů jsou zmatečné v části, kde rekapitulují údaje o exekučním titulu, na základě něž byly vydány. V tabulce jsou posunuty číselné údaje oproti popisnému řádku, a proto tabulka vypadá následovně (soud jako příklad uvádí údaje z exekučního příkazu č. j. 85372-2/2014-510000-42.1; druhý exekuční příkaz je obdobný, jen pracuje s jinými částkami):

Číslo jednací rozhodnutí	Vydané dne	Na částku	Nedoplatek ve výši	Splatný dne
--------------------------	------------	-----------	--------------------	-------------

1364-59/2014- 570000- ze dne 31. 3. 2014	419 337,00 Kč	22. 4. 2014	4 843,00 Kč	424 180,00 Kč
---	---------------	-------------	-------------	---------------

Ze zbytku výroku se jednoznačně podává, že celkově je exekuce nařízena na částku 432.662,- Kč sestávající se z daňového nedoplatku včetně úroku z prodlení tvořícího částku 424.180,- Kč a exekučních nákladů ve výši 8.482,- Kč.

Soud se ztotožňuje s žalovaným, že pouhá chyba v psaní spočívající v posunutí údajů v tabulce by nezpůsobila nepřezkoumatelnost exekučních příkazů, neboť z čísla jednacího exekučního titulu by bylo možné jednoznačně identifikovat, jaká povinnost je po žalobci vymáhána a kterým rozhodnutím mu byla uložena. Soud však konstatuje, že ve výroku ani v odůvodnění žádného z exekučních příkazů není uvedeno, který orgán exekuční tituly vydal. Pokud by žalobce věděl, že je po něm vymáhána povinnost stanovená rozhodnutím Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj konkrétního čísla jednacího, byl by mu exekuční příkaz srozumitelný bez ohledu na posunutí údajů v číselné tabulce. Na základě pouhého čísla jednacího však rozhodnutí jednoznačně identifikovat nelze, jestliže se nejednalo o exekuční titul vydaný celním úřadem nařizujícím exekuci. Nedostatečná identifikace exekučních titulů je prohloubena skutečností, že dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj nebyly žalobci doručeny (k tomu viz níže).

Ke zhojení neurčitosti nyní posuzovaných exekučních příkazů nedošlo ani tím, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o námitkách směřujících proti jiným exekučním příkazům, než které jsou předmětem nynějšího řízení, v odůvodnění specifikoval totožné exekuční tituly také identifikací příslušného celního úřadu. Nelze totiž dovodit, že takovou dodatečnou identifikací exekučních titulů v jiných řízeních byla odstraněna vada neurčitosti exekučních titulů soudem posuzovaných. Jinak řečeno, pokud se žalobce dozvěděl v jiných exekučních řízeních, že v nich jsou exekučními tituly totožné dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj, na základě kterých byly vydány nyní napadené exekuční příkazy, nelze bez dalšího tvrdit, že byla zhojena nedostatečná identifikace exekučních titulů v nyní přezkoumávaných exekučních příkazech.

Zároveň má soud za to, že ani vyrozumění o nedoplatku doručené žalobci dne 30. 4. 2014 nezaložilo dostatečnou identifikaci celního dluhu v následně vydaném exekučním příkazu, jestliže celní dluh ve vyrozumění je identifikován pouze odkazem na původní rozhodnutí celního úřadu, která však byla změněna právě dodatečnými platebními výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj.

Absence identifikace exekučního titulu specifikací celního úřadu, který takový titul vydal, zakládá natolik významnou vadu neurčitosti, že soud považuje napadené exekuční příkazy za nepřezkoumatelné. Již z tohoto důvodu je třeba považovat za důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že mu není vůbec zřejmé, na základě jakých exekučních titulů byly exekuční příkazy vydány.

Napadená rozhodnutí o námitkách naopak nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost nejsou. V jejich výroku sice nebyly exekuční příkazy opraveny tak, že by do nich byl doplněn údaj o celním úřadu, který vydal exekuční tituly, v odůvodnění rozhodnutí o námitkách však již tento údaj zcela jednoznačně uveden je. Na základě rozhodnutí o námitkách již tedy námitkami dotčené exekuční příkazy bylo možné považovat za srozumitelné, neboť ve spojení s nimi je jasné, jaká povinnost je po žalobci vymáhána. V této souvislosti soud uvádí, že proti přímo napadeným exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85372-2/2014-510000-42.1, a č. j. 85493-2/2014-510000-42.1, žalobce námitky nepodal. Nepodání námitky však není k tíži daňového subjektu, neboť je pouze na něm, zda se tohoto mimořádného opravného prostředku rozhodne využít (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015-32, č. 3381/2016 Sb. NSS).

Vůči všem exekučním příkazům žalobce namítal, že jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části, v níž bylo rozhodnuto o výši exekučních nákladů. Soud se s žalobcem ztotožňuje, že exekuční příkaz by měl v odůvodnění obsahovat výslovný výpočet exekučních nákladů; v nyní projednávané věci však nedostatek takového odůvodnění nemohl způsobit nezákonnost exekučních příkazů. Podstatné je, že se ve výroci exekučních příkazů výslovně odkazuje na § 183 daňového řádu, z nějž výše exekučních nákladů jednoznačně vyplývá.

Podle § 183 odst. 1 daňového řádu náklady na nařízení exekuce činí 2 % z vymáhané částky, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500.000,- Kč. Z žalobních tvrzení nevyplývá, že by vznikla jakákoliv pochybnost o tom, že by žalovaný jednoduchý výpočet, kolik tvoří 2 % z vymáhaných částek, provedl chybně. Za takových okolností by bylo přepjatým formalismem, pokud by soud exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách proti nim rušil jen proto, že v odůvodnění příkazů nebyl výpočet exekučních nákladů uveden výslovně. Ani tento žalobní bod tedy nebyl důvodný.

Dále se soud zabýval námitkou místní nepřislušnosti žalovaného. Žalobce tvrdil, že k vedení exekučního řízení byl příslušný celní úřad, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona, neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.

Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že „*[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoliv celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak*“. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekčním.

Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.

Soud je přesvědčen, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekučního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekučním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbývá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.

Místní nepřislušnost žalovaného tedy představuje vadu řízení, avšak ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: *„Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).“* (bod 22 cit. rozsudku)

Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že vydání exekučních příkazů místně nepřislušným celním orgánem reálně zkrátilo práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení mělo spočívat. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování žalobcových práv postačuje. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede. Místní nepřislušnost žalovaného tedy důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí nebyla.

Konečně se soud zabýval námitkou žalobce, že mu exekuční tituly nebyly nikdy doručeny, neboť byly doručeny pouze substitučnímu zástupci žalobcova zmocněnce. Tato námitka sice byla uvedena až v doplnění žalob, která byla podána až po koncentraci řízení dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., soud však dospěl k závěru, že se jedná pouze o rozvedení tvrzení uvedeného již v žalobě, že žalobci nebylo zřejmé, na základě kterých exekučních titulů byly exekuční příkazy vydány.

Je nesporné, že tuto námitku bylo možné v žalobě uplatnit vůči přímo napadeným exekučním příkazům, neboť se jedná o stěžejní otázku pro posouzení zákonnosti. V případě rozhodnutí o námitkách je však třeba posoudit pouze zákonnost způsobu, jakým bylo rozhodnuto o tomto oprávněm prostředku. Podle § 159 odst. 3 věty třetí daňového řádu totiž správce daně námitku zamítne, neuzná-li oprávněnost v námitce

uplatňovaných důvodů. V rámci rozhodování o námitkách tedy správce daně nebyl oprávněn přihlížet k případným vadám exekučních příkazů, které žalobce v námitkách nenamítal.

V nyní projednávané věci žalobce v námitkách (tam, kde je uplatnil) nenamítal, že mu exekuční titul nebyl doručen. Jak ovšem bylo uvedeno výše, žalobce v námitkách uváděl, že exekuční titul je v napadených exekučních příkazech specifikován zmatečně, a že žalobce vůbec nerozumí, jaká povinnost je na něm vymáhána. Soud výše shledal, že v exekučních příkazech, proti kterým byly podány námitky, nebyly exekuční tituly identifikovány jednoznačně, a tedy žalobce stěží mohl v námitkách tvrdit, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. Žalovaný sice již v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vyjasnil, o jaké exekuční tituly se jedná, čímž zhojil jejich nesrozumitelnost, exekuční příkazy však nebyly zrušeny, pouze změněny. Tím byl žalobce reálně zkrácen o možnost podat námitky, v nichž by tvrdil, že mu exekuční tituly nebyly doručeny, což je v rozporu s jeho právem na spravedlivý proces. V nyní projednávané věci je tedy třeba připustit, aby žalobce poprvé námitku nedoručení exekučních titulů uplatnil až v žalobě proti rozhodnutí o námitkách, neboť v samotných námitkách toto tvrzení uplatněno být nemohlo, a soud námitku přezkoumal v režimu „plné jurisdikce“.

Mezi stranami je nesporné, že dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj nebyly před vydáním exekučních příkazů doručeny přímo žalobci ani jeho zmocněnci Mgr. Davidu Neveselému, advokátovi; byly doručeny pouze substitutovi Mgr. Neveselého Mgr. Ing. Janu Krejsovi.

Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu je exekučním titulem vykonatelné rozhodnutí, jímž je stanoveno peněžité plnění. Podle § 101 odst. 5 daňového řádu je rozhodnutí vůči svému příjemci účinné okamžikem jeho oznámení. Podle § 101 odst. 6 daňového řádu se oznámením rozhodnutí rozumí jeho doručení. Podle § 103 odst. 2 daňového řádu je účinné rozhodnutí vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek. Podle § 109 odst. 5 daňového řádu odvolání nemá odkladný účinek, nestanoví-li zákon jinak; ohledně odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru zákon jinak nestanoví.

Podle § 41 odst. 1 daňového řádu *„[m]á-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování“*.

Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si účastník řízení může zvolit zmocněnce a podle § 29 odst. 1 daňového řádu může mít v téže věci pouze jednoho zmocněnce. Dle § 29 odst. 2 daňového řádu si zmocněnec nesmí zvolit dalšího zmocněnce, nejedná-li se o advokáta.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, č. 281/2004 Sb. NSS, ve vztahu k soudnímu řádu správnímu dovodil, že má-li účastník zástupce, je třeba doručovat vždy jemu. Je-li zástupcem advokát, který je podle zákona o advokacii oprávněn si zvolit substitučního zástupce, je stále třeba doručovat prvnímu zástupci, neboť jen on zastupuje účastníka. Je-li rozhodnutí soudu doručeno jen substitutovi, jedná se podle soudního řádu správního o doručení neúčinné.

Ve vztahu k zákonu o správě daní a poplatků Nejvyšší správní soud dospěl k totožným závěrům v rozsudku dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009-104, č. 2148/2010 Sb. NSS, bodu 46. Uvedl, že ačkoliv zákon daňovému poradci umožňuje zvolit si substituta, nic to nemění na skutečnosti, že účastník řízení je zastoupen jen svým prvním zástupcem.

Závěry těchto dvou rozsudků Nejvyšší správní soud potvrdil i ve vztahu k daňovému řádu, a to v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 Afs 105/2014-101. V bodě 18 tohoto rozhodnutí se uvádí, že dle ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu může mít účinky doručení účastníku řízení jen doručení zmocněnci účastníka řízení, nikoliv jeho substitučním zástupci.

Soud si je vědom, že komentářová literatura k daňovému řádu uvádí, že finálním zmocněncem účastníka řízení bude substitut, nikoliv původní zmocněnec, a to včetně doručování (srov. Šimek, K. In: Baxa, J. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 41; citováno podle právního informačního systému ASPI; Ondrýšek, R. In: Lichnovský, O., Ondrýšek R. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 41; citováno podle právního informačního systému Beck online). Ani jeden z těchto komentářů se však proti předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu nevymezuje a neuvádí, proč není aplikovatelná nebo by měla být změněna. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008-77, č. 1792/2009 Sb. NSS ke změnám judikatury by mělo docházet jen z principiálních důvodů, kterými jsou zejména podstatná změna právních předpisů, judikatury vyšších soudů či jiných okolností. Vzhledem k tomu, že úprava doručování zástupci účastníka řízení v daňovém řádu se nijak podstatně neliší od příslušných ustanovení soudního řádu správního ani zákona o správě daní a poplatků, soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odchýloval.

Pokud žalobcův právní zástupce udělil plnou moc svému substitutovi Mgr. Krejsovi, přičemž jej výslovně zmocnil k přijímání písemností za žalobce, postupoval v rozporu se zákonem. Celní úřad pro Moravskoslezský kraj měl na takový postup reagovat tím, že by vyzval žalobcova zmocněnce k odstranění vad substituční plné moci přiměřeně podle § 28 odst. 2 daňového řádu, a k části zmocnění týkající se doručování písemností nepřihlížet.

Dodatečné platební výměry nebyly žalobci řádně oznámeny a nebylo ani prokázáno, že by se s nimi žalobce seznámil jiným způsobem, a proto nenabýly vykonatelnosti. Nejednalo se tedy o exekuční tituly ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Vydal-li žalovaný exekuční příkazy k vymožení povinností, jež byly žalobci uloženy dosud nevykonatelnými rozhodnutími, zatížil tyto příkazy vadou nezákonnosti.

Jak bylo výše uvedeno, tím, že žalovaný při rozhodování o námitkách nesrozumitelné exekuční příkazy nezrušil, ale pouze změnil, znemožnil žalobci v námitkách tvrdit, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. Z tohoto důvodu bylo namístež žalobcovo tvrzení o nedoručení exekučních titulů posoudit i v řízení o žalobách proti rozhodnutím o námitkách. Jelikož soud dospěl k závěru, že exekuční tituly skutečně

žalobci doručeny nebyly, jsou nezákonná též rozhodnutí o námitkách, jimiž nebyly napadené exekuční příkazy v souladu s § 159 odst. 3 daňového řádu zrušeny.

Protože soud dospěl k závěru, že napadené exekuční příkazy i rozhodnutí o námitkách jsou nezákonné, zrušil je podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Přímou napadené exekuční příkazy byly také zrušeny pro nepřezkoumatelnost spočívající v neurčitosti exekučních titulů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku vázán.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení účastník, který byl v řízení úspěšný, což je v nyní projednávané věci žalobce. Jeho náklady tvořilo především patnáct soudních poplatků ve výši 3.000,- Kč, celkem tedy **45.000,- Kč**. Pokud jde o náklady na odměnu advokáta, soud se neztotožnil s vyúčtováním, které žalobce soudu zaslal po jednání, dle něž byl každý úkon provedený v jednotlivých řízeních před spojením ke společnému projednání účtován samostatně. Soud dospěl k závěru, že z hlediska žalobce bylo neekonomické a zcela iracionální podávat proti každému napadenému rozhodnutí samostatnou žalobu, ačkoliv se jednalo o žaloby obsahem i textem téměř identické. Šest žalob proti exekučním příkazům bylo podáno dne 21. 8. 2014 a devět žalob proti rozhodnutím o námitkách bylo podáno dne 13. 10. 2014; exekuční příkazy tedy mohly být napadeny jednou společnou žalobou a rozhodnutí o námitkách taktéž. Soud proto považoval za účelně vynaložené náklady na zastoupení advokátem pouze do výše odměny, která by advokátovi náležela za společné „dvě“ žaloby.

Podle § 12 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) se při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno právním předpisem, za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu se ve věcech žalob podle soudního řádu správního za tarifní hodnotu považuje částka 50.000,- Kč. Před spojením všech patnácti žalob ke společnému projednání advokát pro žalobce vykonal v každém řízení dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a to převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Doplnění žalob ze dne 19. 12. 2014 soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, neboť jen žalobce nese odpovědnost za to, že všechny žalobní body dostatečně nerozvedl již v žalobách a musel je doplňovat zvláštními podáními. Podáním ze dne 27. 9. 2017 sice žalobce formálně reagoval na vyjádření žalovaného, avšak obsahem se beze zbytku jednalo pouze o opakování argumentů uplatněných již v předchozích podáních. Po spojení všech patnácti žalob ke společnému projednání učinil advokát za žalobce jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, kterým byla účast na ústním jednání před soudem.

Kdyby bylo společně podáno šest žalob ze dne 21. 8. 2014, činila by jejich tarifní hodnota podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu 300.000,- Kč, a advokátovi by za jeden úkon právní služby dle § 7 položky 6 advokátního tarifu náležela odměna ve výši 9.500,- Kč; za dva úkony by tedy odměna činila **19.000,- Kč**. Za dalších devět žalob ze dne 13. 10. 2014 by tarifní hodnota ve společném řízení činila 450.000,- Kč, a tedy by advokátovi za jeden úkon právní služby dle § 7 položky 6 advokátního tarifu náležela odměna ve výši 10.100,- Kč; za dva úkony by se tedy jednalo o **20.200,- Kč**. Na ústní jednání, které se již konalo po spojení všech patnácti žalob do jediného řízení, je již ustanovení § 12 odst. 3 advokátního tarifu

aplikované přímo. Tarifní hodnota zde činí 750.000,- Kč a odměna advokáta za jeden úkon právní služby dle § 7 položky 6 advokátního tarifu činí **11.300,- Kč**.

Paušální náhrada hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu činí 300,- Kč. Z důvodů, které byly uvedeny výše, považuje soud za účelně vynaložené pouze hotové výdaje za celkem 5 úkonů právní služby (dvakrát převzetí právního zastoupení a podání žaloby, jednou účast na ústním jednání), za něž žalobci náleží celkem **1.500,- Kč**.

Ústního jednání soudu se zúčastnil substituční zástupce právního zástupce žalobce JUDr. Ing. Ondřej Lichnovský, sídlem Sádky 1605/2, Prostějov. JUDr. Lichnovský prokázal, že při cestě k soudu a zpět použil v úseku Prostějov – Olomouc osobní automobil se spotřebou 6 l/100 km, celkem takto ujel vzdálenost 44,2 km, což mu zabralo 40 minut času. Podle § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, náleží žalobci za každý kilometr jízdy základní náhrada za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,90 Kč, celkem tedy za 44,2 kilometrů **172,38 Kč**. Podle § 4 písm. a) téže vyhlášky dále žalobci náleží náhrada průměrné ceny pohonné hmoty ve výši 29,50 Kč na litr, celkem tedy za 44,2 kilometrů při spotřebě 6 litrů na 100 kilometrů **78,23 Kč**. Dále pak za cestu vlakem z Olomouce do Prahy a zpět žalobce zaplatil celkem **355,- Kč**, což vyplývá z předložených jízdních dokladů. Za promeškaný čas žalobci náleží podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhrada ve výši 100,- Kč za každou půlhodinu, celkem tedy za šest hodin promeškaného času **1.200,- Kč**.

Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem DPH, je třeba k uvedeným nákladům přičíst DPH ve výši 21 %, která činí celkem **11.299,- Kč**. Spolu se zaplacenými soudními poplatky tedy účelně vynaložené náklady řízení žalobce činí **110.104,61 Kč**.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. října 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.